

4 juni 2022

Via het open keukenraam hoorde ik het pruttelende geluid van het koffiezetapparaat ten teken dat de laatste druppels water door het filter sijpelden en de koffie bijna klaar was. Lekker. Daar was ik wel aan toe. Met een voldaan gevoel keek ik hoe ik alle tassen en campingspullen keurig in de kofferbak had weten te bergen. Een druk op het knopje en de achterklep van mijn auto sloot automatisch. Met toch wel een trots gevoel stond ik er naar te kijken, terwijl de vuurrode metallic lak in de heerlijke ochtendzon schitterde. De spiksplinternieuwe Citroën stond net drie weken op mijn oprit en kreeg met de aanstaande vakantie zijn eerste vuurdoop. Wat was ik blij dat ik deze auto kon kopen. Misschien een beetje te luxe voor mij alleen, maar een nieuwe was wel nodig. De Renault was veertien jaar oud en kreeg wel heel veel kuren. Je kon de portemonnee er onder hangen, zoals wel eens wordt gezegd. Hij had al jaren geleden ingeruild zullen worden, maar door alle gebeurtenissen was het er niet van gekomen.

Ik liep naar binnen, nam een beker uit de keukenkast en schonk mezelf koffie in. Inwendig moest ik lachen, want altijd als er mensen bij mij koffie dronken, was de reactie dat ze mijn koffie zo lekker vonden. Steevast kwam de vraag welk geweldig koffiezetapparaat ik wel niet had. Gewoon, zei ik dan, een ouderwets filterapparaat. Maar met Buisman in de koffie en de meesten keken me dan niet begrijpend aan. En altijd moest ik dan weer uitleggen dat het gebrande suiker betrof.

Met de gevulde beker in de hand liep ik weer naar buiten en ging op de tuinbank zitten. Ik zoog de nog vochtige ochtendlucht op en sloot voor een moment mijn ogen. Het enige geluid dat ik hoorde waren de kwetterende mussen, wat zingende merels en een aantal

andere vogels in de verte. Jaren geleden hadden Frank en ik de uitgelezen kans gehad dit huis op het Drentse platteland te kopen en daar hadden wij nooit spijt van gehad. Het was een sterk verouderd huis, dat we stap voor stap hadden opgeknapt. Iedere keer als we weer een beetje hadden gespaard, konden we weer een project doen, zoals we dat noemden.

Projecten als keuken, toilet en badkamer moesten wij - als klussers met twee linkerhanden - laten doen, maar veel andere zaken probeerden we zelf. En het moet gezegd, we werden steeds handiger en zo was dit huis langzaam ons paleisje geworden. We waren verliefd geworden op deze plek door de rust, de bosrijke omgeving en natuurlijk de grote tuin om het huis. Het was ons rustpunt in een druk bestaan en wat hadden we er veel uren werk in zitten. Maar het fysieke werk in de tuin, het bedenken van de verbouwingsplannen en de inrichting gaven mij en ook Frank de nodige afleiding. Het resultaat was prachtig, althans dat vonden wij. De hele benedenverdieping was voorzien van een eikenhouten vloer en strakke moderne meubels. De basis was wit met overal kleuraccenten. Voor boven kozen we dezelfde stijl, alleen namen we daar vloerbedekking om geen koude voeten te krijgen. De grote schuur naast het huis hadden we deels omgebouwd tot een grote slaapkamer met eigen badkamer en keukentje. Zo konden we ook vrienden en Franks moeder ontvangen, zonder onze eigen privacy geweld aan te doen.

Naast de tuinbank, waarop ik van mijn koffie genoot, stond de meidoorn te stralen in een prachtige roze bloesemtooi. De bosanemonen daaronder waren al uitgebloeid, maar de duizendschonen zaten vol knoppen, het Kaukasisch vergeet-me-nietje bloeide nog volop, net als de violen en alle vaste planten kwamen nu tot wasdom. Een prachtig gezicht. We kweekten ook verschillende soorten fruit en groente en wat we over hadden, plaatsten we in de zomermaanden elk weekend aan de weg om gratis mee te nemen. Iedere keer waren de kratten zo

goed als leeg. Soms lagen er een paar munten of leuke briefjes bij waarop mensen dan lieten blijken dat ze er blij mee waren en bedankten. Dat gaf altijd een voldaan gevoel. Kortom, een fantastische plek om te wonen, maar er zat ook een andere kant aan de gouden medaille.

Mijn gedachten dwaalden af naar die bewuste donderdag 19 december 2019, nu al weer enkele jaren geleden. Die dag staat in mijn geheugen gegrift, tenminste een belangrijk deel er van.